

Guido GOOSSENS

Pastoraal actief in Chili

Geboeid door het voorbeeld van Jezus en door de strijd voor rechtvaardigheid van de Kerk in Zuid-Amerika, trok Guido GOOSSENS in 1974 naar Chili. Als diaken van het bisdom Talca engageert hij er zich voor het godsvolk en het rechtzetten van het onrecht, dat vandaag, bijna twintig jaar nadat dictator PINOCHET werd afgezet, nog steeds in de samenleving zit ingebakken.

‘Ik ben een dienaar van het godsvolk’

Ilse VAN HALST

Het zijn drukke dagen voor Guido GOOSSENS, een week vóór hij afreist naar zijn tweede thuisland Chili. Toch maakt de man graag even tijd net vóór hij op de trein springt om in Brugge enkele pastorale projecten te bekijken. Wie weet, kan hij er iets opsteken voor zijn werk als diaken in dienst van de basismilieus en de gevangenis van Talca. „Ik wil zo dicht mogelijk bij de mensen staan en met hen werken, zij aan zij.”

– *Waarom wilde u naar Chili?*

Ik studeerde sociologie in Leuven in 1967-1968, de periode waarin de solidariteit met de derde wereld op gang kwam. 1968 was niet enkel een historisch jaar voor Leuven, maar ook voor de Kerk in Latijns-Amerika. In de lijn van het Tweede Vaticaans Concilie kozen de bisschoppen van Latijns-Amerika radicaal voor de armen en voor sociale gerechtigheid. Dat vertaalde zich in het uitbouwen van basismilieus. De bevrijdingstheologie maakte opgang. Net als dom Helder Camara vertaalde de bisschop van het Chileense Talca dit letterlijk, door zijn bisschoppelijke paleis te verlaten en zijn intrek te nemen in een houten huis tussen de armen. Ik volgde de toestand in Chili, omdat mijn oudere zus er pastoraal werkster was. Op haar aanraden volgde ik de lessen missiologie van de Belgische priester José Comblin, een van de theologische raadgevers van dom Helder Camara. Dankzij hem kwam ik terecht bij de bisschop van Talca in Chili.

– *U wilde priester worden. Waarom veranderde u onderweg van idee?*

Toen ik in Leuven sociologie en godsdienstwetenschappen studeerde, ruilde ik het seminarie voor de Universitaire Parochie. Daar ontdekte ik wat ik echt belangrijk vond: een geëngageerd christen zijn en Jezus navolgen. Ik wilde een levensverbintenis aangaan met Jezus en zijn evangelie, maar zonder ambt. Had het concilie niet duidelijk gesteld dat er een fundamentele gelijkheid bestaat tussen de leden van het godsvolk, met eenzelfde waardigheid en roeping tot heiligheid? Ik wilde zo dicht mogelijk bij de mensen staan en met hen werken, zij aan zij.

Een wijding kwam pas op de tweede plaats. Natuurlijk moeten er dirigenten zijn, maar dat was mijn doel niet. Ik wilde ook het aanzien en de privileges ontwijken, waarmee het priesterambt toen en zeker in Latijns-Amerika was omkleed. Ik wilde me zo opstellen, dat armen en verdrukten, arbeiders en boeren, huismouders en jongeren hun voorkeurspositie in

Gods' ogen konden ervaren en zelf hoofdrolspelers konden zijn van een vernieuwde kerkgemeenschap.

Eenmaal in Chili, wilde ik een gelofte van armoede, gehoorzaamheid en celibaat uitspreken, maar in Talca bestond geen seculier instituut voor mannen. Waarop de bisschop me voorstelde diaken te worden.

– *Toen u als jongeman begin 1974 in Chili aankwam, had generaal Pinochet net de macht gegrepen. Veranderde dat uw plannen?*

Het Chili waarin ik terechtkwam, was een heel ander Chili dan dat waarover ik had horen vertellen. In plaats van de „revolutie in vrijheid”, waarvan de toenmalige christendemocratische regering van Frei de mond vol had, zag ik er armoede, vervolging en wantrouwen.

Ik ontdekte in Chili een zeer profetische Kerk, die onvoorwaardelijk de verdediging van de mensenrechten opnam. Duizenden Chileenen danken hun leven aan de Kerk en de priesters. Het was een harde werkelijkheid, maar tegelijk een periode van grote solidariteit. Voor de Kerk was het voortdurend wikken en wegen. Aanvankelijk werden vele priesters gedood en buitenlanders het land uitgezet. Ook ik werd op een bepaald moment bedreigd. Toch dacht geen haar op mijn hoofd ooit eraan terug te keren naar België. Mijn hart ligt bij de mensen in Chili. Ik wilde solidair blijven met hen en hen bemoedigen.

– *U bent een voorvechter van de mensenrechten in Chili. Wat doet u zoal?*

Eerst werkte ik in jeugdbewegingen en wijkpastoraal. Nu leg ik me toe op gevangenispastoraal. Het ergste voor gevangenen is de eenzaamheid. Daarom trachten we bruggen te bouwen tussen de gevangene en zijn gezin en vrienden. We komen op voor de mensenrechten en ijveren samen met alle aalmoezeniers van Latijns-Amerika voor een menswaardiger bestaan in de gevangenis. Dat Chili goed boert op macro-economisch vlak, geeft het buitenland een vertekend beeld. Want hoewel de huidige regering correcties aanbracht op

Guido Goossens reist heel Vlaanderen door op zoek naar pastorale initiatieven waarmee hij ook in Chili aan het rijk Gods kan bouwen. © Frank Bahnmueller

het neoliberale systeem van Pinochet, blijft zijn grondwet van kracht. Het onrecht zit daardoor nog steeds ingebakken in de wetten en de structuren van de samenleving. Met enkele priesters onthaal ik in het op-

werk ik mee in een NGO die opvoedingsprogramma's uitwerkt, onder meer voor adolescenten die met het gerecht in aanraking kwamen en voor jongeren die sociaal-economisch of seksueel werden misbruikt.

„Gevangenen hebben nood aan mensen die in hen geloven en hen een tweede kans geven”

vanghuis Puertas Abiertas vrijgekomen gevangenen. We helpen hen bij hun re-integratie in de samenleving. Zij hebben nood aan mensen die in hen geloven en hen een tweede kans geven. Verder begeleid ik koppels die doopcatechese geven en

– *Bent u van plan terug te keren naar België?*

Neen. Chili is mijn tweede thuisland. Ik ben een dienaar van de Kerk in Talca en bouw daar mee aan Gods rijk. Door te ijveren voor de mensenrechten en jongeren daarvoor gevoelig te maken. Door te werken aan menswaardigere omstandigheden in de gevangenis. Door te blijven bouwen aan de basismilieus.

Ik krijg ook veel terug. Gevangenen belevden waarden waarvan ik kan leren: hun onderlinge solidariteit, hun hoop ondanks alles, hun geduld om samen te leven met mensen voor wie ze niet gekozen hebben. Iedereen rondom me helpt me elke dag opnieuw het evangelie trouwer te beleven.